

Mogao sam i jesam otkazao i povratio pretplatu na Večernji list, jer bez toga ne bih mogao 28.01.2017.godine pročitati misao Branimira Pofuka: (Samo ovo Branimire vrijedi godišnju pretplatu. Očekujem javljanje, budući nisam uspio kontaktirati na komemoraciji Predragu Matvejeviću.)

„Ovo je apel da se 200.ti broj Gradca i u njemu objavljen najnoviji doprinos Vlahe Bogišića literaturi o Krleži, u Hrvatskoj pojavi i objavi kao zasebna knjiga.“

„U prvom redu zbog novog naraštaja kojem, na žalost, ćirilčni slog Gradca danas više ne predstavlja pismo, nego kulturnu, civilizacijsku, komunikacijsku i mentalnu barikadu preko koje i protiv koje ne može ni Krleža“.

Kako i kada će to biti i koliko dugo da ja čekam, a hoću li živ dočekati?

Radi toga u isti mah, u 11 sati, odoh u Preradovićevu 5 da kupim i „pročitam knjigu, a ne ćirilicu“ kako sam teško slomljen u bolnici odgovorio mladoj medicinskoj sestri krajem 1997.godine,

čitajući knjigu Mirka Kovača.

(Tada je djevojčica vidjela ćirilicni naslov knjige pa će iznenađeno: "Gospodine! Pa vi ćitate ćirilicu"! Mirno sam joj rekao: "Drago dijete ja ćitam knjigu". Tada mi je redom po mom popisu sin iz knjiŹnice „Vladimir Nazor“ donosio knjige Mirka Kovaća. Dobro je! Nije uništena!)

Od Pofuka saznam da je Beogradski ćasopis Vreme, kojega uređuje sin mog pokojnog prijatelja iz rodne općine, Branka Kukića urednika Gradca iz Ćačka svih 40 godina 2014.godine proglasio za osobu godine u Srbiji.

„Ovaj svećani broj je sastavljen od „lijevih“ i „desnih“ stranica koje donose eseje, kronologiju i antologijsko blago o KrleŹi“.

I da se ja i dalje osvrćem na Despotova „utvrđenja“ o tome što je: „najmraćnija strana“, „prioritet rješavanja“, „naslijeđena prošlost“, „pokazana snaga“, „politićko ubojstvo“, „pisanje godinama“, „dostupna arhivska građa“, „zloglasna policija“, „postojanje građe“, „odbijanje građe“, „branjenje građe“, „opasno za tate i djedove“, „arhivsko pravilo“, „suoćavanje sa prošlosti“, „hvatanje u koštac s arhivima“, „ideologija promišljanja“, „potreba otvaranja arhiva“, „ideološka ostraććenost“, „manipulacija i izmišljanje“, „nasušna potreba otvaranja arhiva“, „partijska suglasnost uvida“, „oduzimanje toga prava“, „nakaradna povlastica“ i na „nakaradi“ neka završi.

Bez obzira što sam u obraćanju mojoj dragoj pokojnoj majci 09.07.2007.godine napisao:“Mama moja, moji protivnici su u velikoj većini. Moram se predati. Savladavaju me. Ipak je snaga broja – brojčanosti, ta što nosi prevagu – prevladava“.

To nije istina. Ja se nisam predao. Niti ću se predati dok bude ukupne snage u meni.

Sad je, nakon skoro 10 godina, ipak „predaja“ u velikom pitanju?

Što će i kako će biti s mojom jedinom, lijevom rukom radi operacije... nalaz govori u prilog vrlo teške...“, a Dijagnoza je – Sindrom kapilarnog tunela i javiti se za plastično rekonstruktivnu kirurgiju...

Pa još kad pomislim na sadržaj mojih tekstova od 10. i 15. i obavijest iz Večernjeg lista 21.siječnja 2017.godine u rubrici „Pogled s Dunava“, u kojem se „troje trenutno najodgovornijih“ pozivaju da budu „komunalni redari“ kao Milan Bandić kad poslije asfaltiranja neke ulice i prestanka kiše, odlazi u „nadzor“ lokvica u kojima se zadržala voda, pa po imenu i prezimenu poziva predsjednicu Republike, predsjednika Sabora i predsjednika Vlade:

„Ako čelnicima države nešto nije jasno, neka se preko medija ili, još bolje, osobno uvjere kako njihovi sugrađani žive“.

Jer „građani Hrvatske su očekivali kako će im ova godina konačno donijeti kakav-takav boljitak u životu“.

Kao da statistički podaci nisu dovoljni i da se iz njih ne vidi kako narod živi.

Ostavimo muke i „izmišljanje načina kako preživjeti“.

Arhivi! Arhivi!! Arhivi su važni!!! Na danje svjetlo s arhivima!

(Pogotovo kad imamo „vrhunske“ i „licencirane“ međunarodne savjetnike.)

To će život značiti! Može se lako i kuhati i peći i jesti!!!

Moji osobni podaci o članstvu u Komunističkoj partiji – naglašavam Komunističkoj partiji neka samo stoje u arhivima. Nadam se da su tamo.

Ja sam sa 17 godina znao da stupanjem u Komunističku partiju postajem samo član, a ne komunist.

Mene zanima moja evidencija u arhivima „o ubačenom infiltrantu u Partiju koji tajno šalje podatke živom ocu u emigraciji“.

(Inače bih jako volio da je bilo gdje bio živ i da sam s njim na bilo koji način mogao doći u kontakt.)

Kao drugo, želim kopiju Odluke Okružnog ili Vrhovnog suda Hrvatske o odbijanju invalidnine „budući sam svjesno i namjerno htio dati ruku za invalidninu“, a tada 06.09.1953.godine nedostajalo mi je 4 mjeseca i 3 dana do punoljetnosti.

Kako po našim sadašnjim vlastodršcima ti sudovi nisu bili „naši“ možda bi mi sadašnji naši tu odluku preinačili u moju korist, pa da uz pomoć invalidnine lakše proživim ove zadnje staračke dane.

Kao treće, želim kopiju iz popisa za odstrel građana na kojem se i ja nalazim iz 1990.godine, budući sam kao „pravi četnik“ stavljen na taj popis.

(Svi oni što su se u mojoj kući subotom ili nedjeljom ujutro nalazili na kavi i rakiji prije planinarenja prema „Risnjaku“, „Grafičaru“ i „Tomislavcu“, bili su članovi „četničkog kružoka“.

Jednom prilikom idući uz Sljeme jedan „kružočar“ je rekao da se naš Nikola ne „hvali“, a sad su „njegovi“ došli na vlast. Nije mogao shvatiti kad sam njemu i ostalima rekao da bi se ja mogao hvaliti samo da je moj otac nosilac Partizanske Spomenice 1941. Ja jako dobro razlikujem osvajača – okupatora, fašista – nacista i vazala – kvislinga od svih onih što su se protiv njih borili za oslobođenje i narodna prava.)

Više od ova 3 podatka iz arhiva, za mene, nisu potrebna.

U Zagrebu, 7. veljače 2017.godine

Nikola Vicković